

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 394

8 pagini 15 bani

Miercuri 13 iulie 1955

Teri analfabet - azi cărturar

de Academician Tudor Arghezi

Am intrat acum vreo trei ani în casa învelită cu trestie veche a unui sătean, care toamă își asorta țigla, șipcile și căpriorii, pentru înflocuirea străbunescului acoperiș. Il știam om cumsecade, povestea frumos, ținea bine minte, dar pînă la 55 de ani trecuți nu știa, în ce privește cititul, decât zicala: „Cimpu-i alb, oile-s negre, cin-le vede nu le crede, cin-le paște le cunoaște”.

Ca de obicei, mi-a întins plosca de țuică din care am supt toate poftele prezente, trecînd din gură-n gură, de vreo patru ori în rînd. Cu mustățile lui, cu scuipatul lui, țărărașul are, ca și buruienile cu floare anonimă din bătaura lui, darul să nu fie spurcat. Cu „la mulți ani” și „să trăiești” la fiecare înghițitură și plescăială de tărie, măsurată științific pe grade centigrade, șase inși biruiră repede o ploscă serioasă.

Dar în mobilierul gazdei se ivise ceva nou: Cartea. Să scriu cu literă mare numele acestei sfinte mucenițe, neafată pînă-acum în călîndar. Ridicînd a întrebare o sprînceană, nea Dumitru înțelese că mă mir și mă desluși că a învățat să citească, citînd și zicala „Ai carte, ai parte” potrivită cu țigla din curte și cu orînduirea ce-o vedeam în gospodăria lui. Și adăose că acum citește „ca apa” și că nu mai „bonghinește”. Deocamdată el bonghenise, adică litera, silaba, cuvîntul, substantivul, prepoziția și verbul, cum se numește incurcătura de slove în gramatică și la școală, treceau cam chiorț prin căntătura lui.

Cartea lui era nouă, nouă, adusă din ajun de la țîrg. O greutate fusese la început și despicarea foilor cu briceagul, dar a trecut. Nu se mai sfîșie foile pînă la jumătate. Nea Dumitru procedează sistematic. Ia jurubiță după jurubiță, taie foile cite două pe latura dreaptă, pe îndoitură și apoi sus, cite patru, pe dungă.

Gazda îmbătrînise la netimp, tot aplecată pe pămînt. Am regăsit-o întinerită. Ochii-l

licăreau. Omul își dăduse o preocupare. Ieșea din deslușirea țărîni și deslușește acum gîndul cărților pe care le citește. Literale sînt ca niște chei, pe care le vîri în broasca unei idei, întorcî și iese înțelesul. Cînd, acum vreo 40 de ani învățam pe Maria Ilie Robu, din Ciuperceii Gorjului, și bătrîna cu năframă de borangic deprinsese toate literile, la cele dintîi cuvinte dezlegate a îngălbenit. Ea afla că limba scrisă e graiul ei de-acasă, romînesc, după ce crezuse o vîlă întregă de femeile desteaptă, dar neînvățată, că schimonositurile tipărite sînt o vorbire secretă bokerească și că nu erau de nasul ei.

Nea Dumitru avea într-altă odale și o bibliotecă și m-am dus să o văd. Pe o laviță lungă se găsea într-adevăr cea mai autentică dintre biblioteci: 7 volume întinse la rînd, deschise și desfăcute ca niște verze. Nici una nu se mai putea închide. Le citește tot satul, om după om, circuliînd ca ploștile de țuică și toate foile păstrînd într-un colț, dacă nu sărutarea buzelor care sorb, pe a degetelor groase care le-au pipăit.

Analfabeții au ajuns în ultimii zece ani cărturari. Nu e vorbă de lingusire, ci o realitate. Oricine poate să o controleze, la țară și în orașe și la edituri. Edițiile de 20.000, de 30.000, de 50.000 de exemplare și repetate, au ajuns un lucru obișnuit, de la 1.000 și 2.000, cite fuseseră pînă la ultimul război. Milioane de volume se răspîndesc anual pretutindeni. Dacă la rubricile cititului se vor cifra și sutele de mii de tiraje ale revistelor și ziarelor, totalul tipăriturilor curente se face copleșitor — și toată această înflorire exuberantă a vieții intelectuale, știință și literatură, s-a petrecut în masa, altădată ignorantă, a inteligentului nostru popor, numai în cîțiva ani. Nici asta nu se cheamă revoluție, progres și cultură? Atunci cuvintele rămîn fără sens.

Combinerul

Mirător, bătrînul soare
Ar rivni ca să coboare
Ici în holdă, ici la zare,
Lingă tine, fată mare.

Vrea să vină dumnealul
Din înaltul cerului
Și eu bănuî, ba văd bine
Că s-a îndrăgit de tine.

Ochi-ți mîndri de cocoare
I-au dat ghes la-nsurătoare,
Iară părul tău de grîie
Vrea cu mîna să-l mîngie.

Din-nălțimea lui cerească
Vrea un cîntec să-ți șoptească,
Dar tu stai nepăsătoare,
Fată mare, fată mare.

Ștînd așa și nevăzîndu-l
Ți se-nțunecase gîndul,
Oare inima te doare?
Pentru cine, fată mare?

Ispitită, cînd stringi sнопil
Secerișului, te-apropil
De combină și suspinil.
Dar de ce? Că-n griu nu-s spinil.

Iată, soarele-n sulș
Te-a sorbit din ochi, furț
Și-a strigat pe citu-i cerul
Că de vină-i combinerul.

— Fată, ce-l dai zor cu plînsul?
Mulți, pe lume, sînt ca dînsul.
Numai eu, din zare-n zare,
Singur sînt, pe lume, soare.

Dară fata n-auzise
Tot ce soarele-i vorbise,
Ci privea către combină
La flăcău: „Găsiși neghină

De te uiți așa-nciudată?”
Zise-n glumă către fată.
— Da'de unde? A ta-i vîna?
Nu conduci bine combina.

El a rîs. N-a zis nimic
Doar ce-o măsură un pic
De la creștet pînă-n poale
Și porni cîntînd spre vale.

Sub cămașa ei de lîn
Inima e dor și chin.
Arde biata precum fierul
Cînd fluieră combinerul.

„Soarele văzînd ispravă
Nu se mai fîlș cu slava,
Ci grăi înolns, din ceri
— Fă-mă, doamne, combiner!

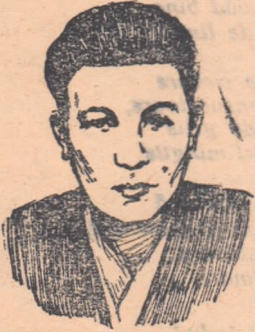
GEORGE CIUDAN

UN DANS PENTRU FESTIVAL

Spre Varșovia, orașul celui de-al V-lea Festival, se îndreaptă în aceste zile tineri din toate părțile lumii. Peste 18 zile trompetele vor anunța la Varșovia începutul marii sărbători a prieteniei, tinereții și păcii. În țara noastră această zi e întîmpinată de întreg tineretul cu dragoste și entuziasm. În fotografie: Un frumos dans românesc închinat Festivalului executat de către Ansamblul Unirii Tineretului Muncitor.

La o săptămână de la ziua când clica fascistă antonesciană aruncase țara noastră în războiul împotriva Uniunii Sovietice, un comunicat vestează osîndirea la moarte a dirzului fecior de țaran moș din părțile Hunedoarei, lup-tătorul antifascist Filimon Sirbu.

Utecistul Filimon Sirbu, primul patriot român asasinat de fasciști după dezlănțuirea războiului, a întru-chipat lupta și năzuințele spre pace ale poporului român, necîntîta dragoste față de Uniunea Sovietică, ura nestîr-să împotriva cîmpitorilor și a tuturor dușmanilor oamenilor muncii. Chinurile groaz-nice la care a fost supus de călăii fasciști n-au reușit însă să-i zdruncine credința în biruința cauzei drepte pentru care a luptat.

A murit la 19 iulie 1941.

★

În 1514 a izbucnit în Transilvania o mare răscoală a țaranilor. O armată de 60.000 de serbi și iobagi, cărora li se promisese libertatea, sub conducerea lui Gheorghe Doja, se pregătea în primăvara aceluia an să pornească în cruciadă împotriva turcilor. Lucrul acesta nu convenea însă de fel profilor maghiari care rămîneau astfel fără brațe de muncă. Ei au încercat să ia cu sîla înapoi pe serbi. Aceasta a mîrit ura țaranilor împotriva turcilor. Și lată cum, în loc să pornească împotriva turcilor, această armată de țărani a întors armele împotriva nobililor.

Răscoala au ajuns sub zîdurile Pestei, iar de acolo la cetatea Timișoarei, unde li se alătură armata de țărani condusă de Anton Hosu.

Rănit în luptă, Doja e prins de nobili. Clocotind de ură, aceștia li dau o groaznică osîndă: la 20 iulie 1514, flintuit gol pe un tron de fier însoțit în foc, lui Doja i s-a pus pe cap o coroană incinsă în foc.

Răscoala aceasta, deși a fost înăbușită în sînge de către nobili, a arătat însă limpede iobagilor maghiari și romîni puterea luptei unite pentru libertate.

★

La 19 iulie 1854 s-a născut Victor Babeș, vestit om al științelor medicale din țara noastră. Savant cu renume mondial și patriot înflăcărat, V. Babeș s-a făcut cunoscut prin lucrările și descoperirile sale în combaterea unor boli grave ca: oîuma, difteria, holera etc.

ALBINA

Pagina 2-a

DOUĂ CONFERENȚIARE

Mulți țărani muncitori din Merișani, regiunea Pitești, veneau tirziu la sezătorile și serile culturale ale căminului. Și nu se știe cum se „întimplă” că seseau exact după ce a nemiți conferențiar terminau de vorbit. De ce totuși cînd au ținut conferințe, Petre Vintilă, Valeria Paraschiv și alții nu s-a auzit nici o șoaptă în sală, iar după aceea numărul ascultătorilor a crescut? Dar să ne oprim la Valeria Paraschiv.

Cînd i s-a dat sarcina să ție conferința „Cresterea vitelor izvor de belșug”, ea a cercetat cartea „Zootehminimul”, luată de la biblioteca căminului cultural, precum și alte materiale privitoare la creșterea și îngrijirea animalelor. Conferențiară a stat apoi de vorbă cu tehnicianul zooveterinar și cu cei mai buni cres-

cători de vite. În ziua conferinței erau de față peste 150 de ascultători. Ea a citit conferința rar, oprindu-se la anumite pasaje care cereau explicații mai largi. A presărat conferința cu exemple chiar din Merișani, vorbind bunăoară despre N. Sima și alții, care îngrijesc vitele după carte. Ea a arătat în același timp că mai sînt destui oameni în comună care nu au prea mari foloase de la vitele lor, deoarece acestea nu sînt îngrijite cum trebuie.

Nu tot așa se întîmplă cu conferențiară Maria Răsteanu. Cu toate că la biblioteca căminului cultural găsești multe cărți, ziare și reviste, iar din ratură te îmbie sumedenie de cărți și broșuri, conferențiară nu se documentează înainte de a se prezenta în fața ascultătorilor. Așa s-a făcut că la in-

trebările puse de unii țărani muncitori la conferința despre pomicultură, ea și la aceea privitoare la organizarea și asigurarea bazei furajere, ea nu a putut să dea lămuririle cerute. Deși lectorii cercului agrotehnic s-au îngrijit încă din iarnă să aibă planșe și desene din cărți în legătură cu aceste probleme, conferențiară nu s-a gîndit să le folosească pentru a face conferința mai interesantă. Vorbind, ea nu a dat exemple din comună, deși în Merișani sînt foarte mulți săteni care înțeleg însemnătatea bazei furajere în creșterea vitelor.

Conferențiarul trebuie să cerceteze și să cunoască temeinic problemele comunei, viața țaranilor muncitori de aici, pentru a și-i putea apropia astfel pe ascultători.

Au sosit artiștii la cîmp

Adesea, în cite o clipă de răgaz apar pe cîmp flăcăi cu cîntece și glume. A sosit brigada artistică de agitație. Ea numai îi desfată pe oameni? Nu, îi și întărește în muncă. Li laudă pe vrednici, îi înțepă pe lenesi.

„De lucrezi ca tata moșu' Pin-la urmă stringi cu coșu'”

strigă un flăcău din brigada artistică „Spinul”, a comunei Vălișoara, raionul Caransebeș, sosită la cîmp. Ea are scenele, dialoguri, popularizează pe fruntași ca Oprea Sebastian, Birsă Gheorghe și alții și după cum vedeți are un „spin” și pentru coșă. Vești bune aflăm și de-

spre brigăzile artistice alcătuite din colectivității din comuna Crăiești, raionul Zelenin, și despre atitea altele, care prin cîntec, joc și strigătură dau imbold bătăliei ce se duce pentru culesul recoltei la timp și fără pierderi.

CUM VA FI VREMEA

de N. TOPOR
directorul prevederii timpului din Institutul Meteorologic

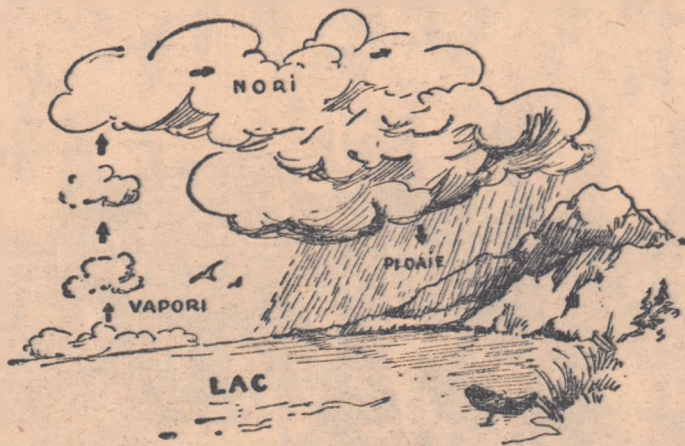
umed din Mediterana a făcut ca în cîmpia Dunării să cadă în 2 zile mai multă apă decît în tot cursul lunii.

În a doua jumătate a lunii iulie din anul acesta, timpul se va schimba brusc, devenind frumos și uscat aproape în toată țara.

Temperatura va crește mult, atingînd peste 30 grade la

umbră. Vor mai cădea însă ploii în anumite zile ale lunii (16, 17, 19, 22, 26, și 31 iulie). Aceste ploii nu vor cădea în toate regiunile țării, ci în Transilvania și regiunea de munte și numai pe alocuri în cîmpia Dunării și Moldova. Vremea în următoarele 2 săptămîni va fi mai favorabilă pentru seceratul și treieratul păioaselor. Aceasta înseamnă că va trebui să se folosească fiecare clipă prielnică pentru a face recoltatul la timp și fără pierderi de boabe.

CE ESTE PLOAIA ?

Vaporii, produși prin evaporarea apei din riuri, lacuri, mări, se înalță în atmosferă formînd norii. Aici venind în contact cu curenții de aer rece, norii se preschimbă în picături de apă care cad la pămînt sub formă de ploaie. Pe pămînt apa se evaporă din nou, luînd drumul de la capăt. Aceasta este însăși circulația apei în natură.

TEATRU ÎN SAT

de N. DUNAREANU

E cunoscută de toată lumea ura cu care au privit odinioară burghezia și moșierimea pătrunderea oricărei fișii de lumină în întunericul satelor noastre. Tărînimii îi era închisă orice cale spre desîntărea minții și sufletului, iar despre teatru, de care vom vorbi aici, nici nu se putea pomeni.

Privind azi marea desfășurare pe care a luat-o teatrul la orașe și sate ca și în sînul minorităților naționale care și au teatrul lor, și se umple inima de mindrie.

Pe întinsul țării, echipele de tineri săteni ca și de vîrstnici, se întrec în acest timp care mai de care să învețe arta actoricească, iar rezultatele pe care le dau acești artiști amatori de la sate sînt mai presus de orice laudă. În multe sate, regizori de la orașe au devenit învățători ai sătenilor în ale teatrului. Activiști culturali, învățători, actori amatori, toți într-un elan demn de laudă și-au dat mîna și lucrează cu spor la înălțarea culturală a satelor prin teatru.

Am sub ochi rîndurile unui corespondent sătesc:

„Preocuparea de seamă a căminului nostru a fost și activizarea echipelor artistice pentru sprijinirea muncilor agricole. Programele echipei de teatru compusă din 14 persoane și a celei de dans alcătuită din 23 tineri și vîrstnici oglindesc viața și gîndurile oamenilor din satul nostru”.

Rîndurile acestea îmi amintesc de întîmplarea povestită de un regisor care dădea învățătură despre teatru unei echipe de amatori de prin părțile Buzăului.

„Ne întorceam spre sat — spunea el — seara tirziu, după ce echipa noastră de teatru reușise printre primele la concurs. M-am răzimat obosit de spătarul băncii cu gînd să dorm, dar în clipa aceea „artiștii” mei au început să vorbească despre teatru. Discuția lor a incîntat pe călătorii din vagon. Mie, deși obișnuit cu dinșii, mi s-a părut că am în față actori adevărați și nu niște fii de țărani muncitori”.

E de ajuns ca să înțelegem cît de puternică este dragostea țaranilor noștri muncitori pentru lumină, frumos și adevăr.

Să cunoaștem legile statului nostru

— Cum se face plata lucrărilor îndeplinite de S.M.T. —

Răspundem mai jos tovarășului Iancu Ștoalfă, din comuna Brazi, raionul Ploiești, care ne-a cerut lămuriri despre felul cum se va face plata lucrărilor S.M.T.

★

Incepînd cu lucrările pentru recolta anului 1956 — pe baza Hotărîrii Consiliului de Miniștri al R.P.R. Nr. 735 din 29 aprilie 1955 — se vor aplica noi tarife de plată pentru muncile făcute de S.M.T. Plata se va face în natură și în bani. Pentru lucrările executate la culturile de păioase, porumb, floarea soarelui, sfeclă de zahăr, cartofi, etc., plata se va face în natură.

Pentru lucrările executate în grădină, pe izlaz, pentru plante furajere, desfîndări pentru livezi, vii sau perdele de protecție plata se va face în bani. Atît plata în natură cît și plata în bani, se vor face pe baza unui tarif de prețuri stabilit la hectar, în funcție de zonele de pămînt pe care sînt așezate comunele și felurile de lucrări.

NICI UN BOB RISIPIT în NOUA RECOLTĂ

Un mare randament al mașinilor se obține la treieriş prin organizarea muncii la arie după metoda sovietică a graficului orar, inițiată de Nikolai Brediuk — mecanizator frun-

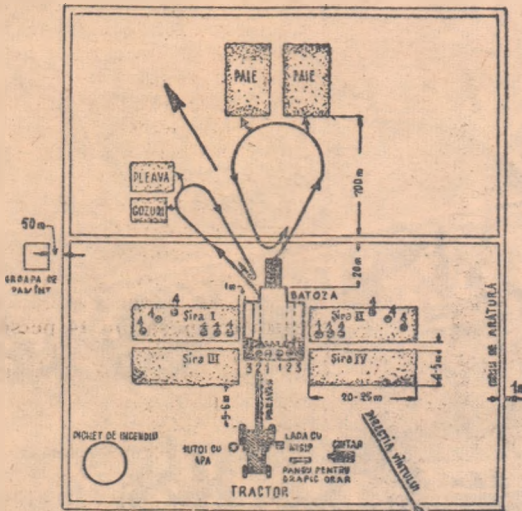
taș la S.M.T. Berezneansc. Metoda Brediuk poate fi folosită cu succes pe ariile gospodăriilor agricole colctive și întovărășirilor agricole.

Organizarea ariei

Graficul de mai jos reprezintă schema ariei organizată după metoda graficului orar inițiată de Nikolai Brediuk.

Aria de treier are o lungime de circa 70-80 m. și o lățime de 60-70 m. De jur împrejurul ariei se ară pe o lățime de cel puțin 3 metri. În dreapta și în stânga batozei se clădesc 4 șire din snopii de pe o suprafață de aproximativ 40-60 hectare. Șirele trebuie să aibă o lungime de 20-25 metri și o lățime de 4-5 metri. Între șirele alăturate trebuie să se lase o distanță de 1 metru.

Batoza va fi deservită de următorul personal pe un schimb : 2 coșari, 2 ajutori de coșari, 2 tăietori de legături, 14 aruncători de snopi care lucrează șapte pe o șiră, 3 strângători de paie, 4 oameni ce transportă paiele cu tirișurile de la ba-

LEGENDĂ
1 COȘAR ALIMENTATOR 3 TĂIETOR DE LEGĂTURI
2 AJUTOR DE COȘAR 4 ARUNCĂTORI DE SNOPI

toză la șira de paie; 2 oameni care strâng pleava și o așează; 2 oameni pentru a căra pleava de la batoză la locul de depozitare; 1 om pentru șira de pleavă și 8 oameni pentru șira de paie; 1 om la cântar, 4 oameni pentru căratul sacilor cu boabe; 1 tractorist și 1 batozar.

Cantitatea de boabe ce trebuie treierată într-o oră se trece pe un panou special liniat în acest scop, iar alături de ele se înscriu cantitățile realizate. Prin graficul orar se poate urmări cu ușurință dacă lucrul se desfășoară în bune condițiuni, de la oră la oră.

Cifre care spun mult

Treierul trebuie făcut în cel mult 7 zile după secerș, pentru a nu se pierde din boabe. Dacă se întârzie treierul cu 5 zile de la acest termen, pierderile de cereale sînt în medie de 2 la sută; dacă se întârzie cu 10 zile, pierderile sînt de 4 la sută; dacă se întârzie cu 15 zile, pierderile sînt de 7 la sută. Ca atare o întârziere de 15 zile ar aduce o pierdere de 70 kg. boabe la fiecare 1.000 kg cereale din noua recoltă. De aici se văd limpede foleasele treieratului la timp.

Folosim din plin BATOZELE...

Pentru a preîntîmpina pierderile pricinuite de ploii și dăunători și pentru a cîștiga zile prețioase de muncă, pe 12 din ariile deservite de S.M.T., treierul îl vom organiza după metoda graficului orar. Experiența în această privință avem din anii trecuți. Cele 6 arii care au funcționat în vara anului 1954 după această metodă au dat rezultate foarte bune. Bunăoară la aria gospodăriei colective din comuna Vulcan, unde batozar a fost tînărul Sas Ion, s-au treierat zilnic cite 26.000 kg. cereale, terminîndu-se treierul cu 10 zile înainte de data stabilită.

Ritmul sporit de muncă prin folosirea graficului orar cere însă anumite modificări batozelor. Astfel, la gura tobei, noi am fixat cite un aparat de alimentare cu snopi, cu ajutorul căruia coșarii sînt feriți de accidente, iar alimentarea batozelor este făcută în mod uniform; pe cureaua cu cupe am pus încă 2-3 cupe în plus, iar șaiaba care pune în mișcare cureaua cu cupe am îmbrăcat-o cu bucăți de scindură și pistolă. Cailor le-am scos jumătate din șipei, iar în partea de sus le-am prins niște cuie mai mari, pentru a putea scutura bine paiele; o parte din site le-am înlocuit cu altele, cu găurile mai mari; curelele de transmisie au fost bine întărite la toate cusăturile, iar la spatele batozei vom avea elevatoare pentru a transporta mai cu ușurință paiele.

Iosif Pop

directorul S.M.T.-Hărman, regiunea Stalin

...ECONOMISIM mult TIMP

Ceea ce vă povestesc acum, s-a împlinit în vara anului trecut. Tovarășii de la S.M.T. Tăndărei, care ne lucrează ogoarele, ne-au vorbit despre metoda de treier după graficul orar a mecanizatorului sovietic Nikolai Brediuk. După metoda aplicată de Nikolai Brediuk timpul de treier se scurtează aproape la jumătate, ceea ce face ca recolta să poată fi strînsă repede și fără pierderi, iar forțele gospodăriei să fie îndreptate spre celelalte munci agricole la zi.

Așa dar am purces la alegerea locului pentru arie chiar în mijlocul celor 400 hectare de pe care s-a recoltat grîul; am numit oamenii după îndrumările inginerului Cărașu de la S.M.T.; am stabilit timpul de treierat de la 6 dimineața pînă la 8 seara, iar pe graficul orar am trecut cifra de 2.100 kg. boabe, obținute pe prima oră; cifra care bineînțeles că a fost depășită. În felul acesta am reușit să treierăm zilnic pînă la 30.000 kg. boabe în loc de 12-15.000 kg. cit treieram înainte, după vechea metodă.

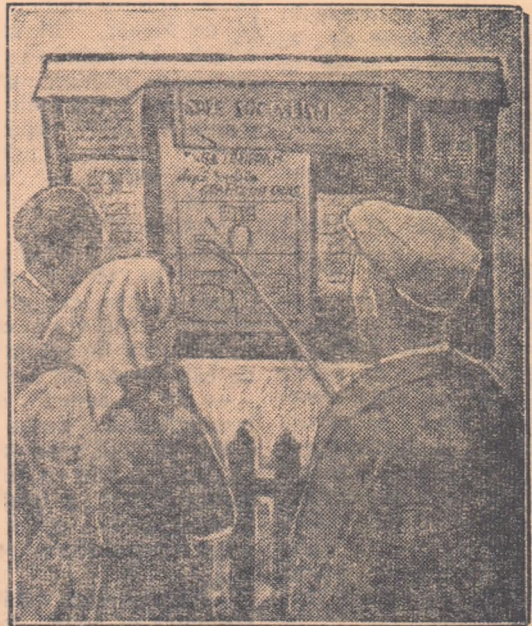
Toate foleasele arătate ne-au convins să aplicăm și anul acesta la treierul grîului metoda Brediuk.

Petre Cursaru

președinte al G.A.C. din comuna Mihail Kogălniceanu, regiunea Constanța

Căminul cultural în sprijinul răspîndirii metodelor înaintate

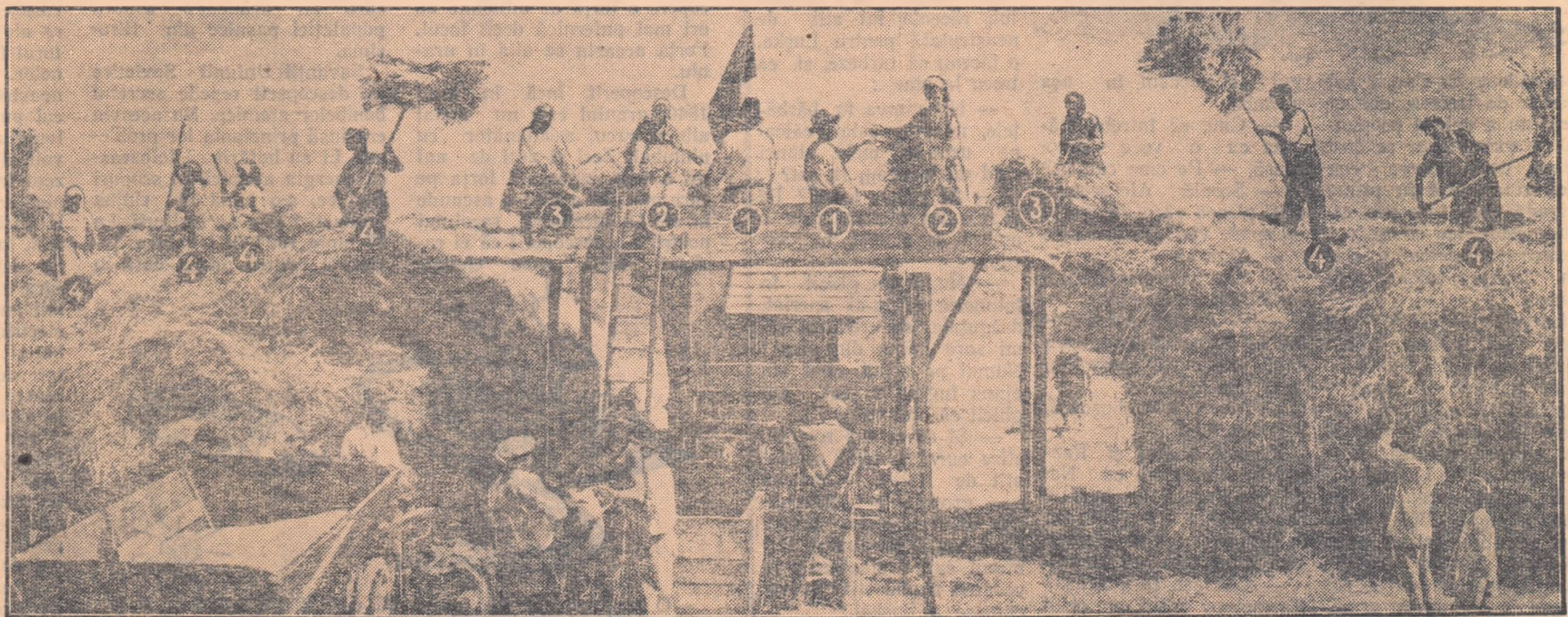
Au sosit zilele hotărîtoare ale recoltatului. Mai mult decît oricînd, căminul cultural are în această perioadă un cuvînt greu de spus. Pentru căminul nostru din Răcăciuni, sprijinirea muncilor agricole prin toate formele activității culturale-artistice a fost o grijă nănteruptă. Mai cu osebire s-a ocupat căminul cultural de răspîndirea metodelor înaintate în agricultură.

De cîteva zile a început treierul. E știut că el trebuie făcut la timp și fără pierderi. Colectivul căminului cultural s-a gîndit cum poate sprijini mai bine acest lucru. Treierul se face repede și fără pierdere de boabe dacă aria este bine organizată. Metoda sovietică Brediuk arată limpede cum trebuie organizată aria pentru ca treierul să meargă cit mai bine. Pe un panou așezat în mijlocul comunei am afișat planul unei astfel de arii. Colectiviștii, țărani muncitori, s-au adunat și au discutat îndelung în fața panoului. Noi am dat lămuriri în plus, arătînd foleasele bune organizării ariei. Acum calea pentru aplicarea metodei Brediuk în comuna noastră e în bună măsură netezită. Trebuie dusă însă pînă la capăt o muncă stăruitoare la arie și în sat, pînă cînd ultimul țăran muncitor va fi convins de însemnătatea acestei metode în munca treierului. În acest scop căminul cultural va organiza pe durata treierului un număr de trei șezători, 12 seri culturale, șezători la locul de muncă, conferințe cu teme legate de recoltare, panouri de onoare ca și din cele pentru delăsători, fotomontaje la arie, telegrame de felicitare, etc. Vom depune toate strădaniile pentru ca toate aceste măsuri țintind buna desfășurare a lucrurilor de treier să fie realizate întocmai.

Manclu Vasile

director al căminului cultural „Ion Creangă” din comuna Răcăciuni, regiunea Bacău

În fotografie: Treieratul după metoda graficului orar. Cei doi coșari (1) primesc snopii de la ajutorii de coșari (2). La rîndul lor, tăietorii de legături (3) primesc snopii de la aruncătorii de snopi (4), le taie legăturile și-l dau ajutorilor de coșari... Iată un model de felul cum se desfășoară munca pe o arie, unde treierul a fost organizat după metoda graficului orar, inițiată de mecanizatorul sovietic Nikolai Brediuk.

— Fragment din volumul II —

de Mihail Șolohov

Lușka trăia ca și înainte la mătușă-sa. O casă mititică, acoperită cu coceni — cu obloane galbene și strîmbe, cu pereții îngropați în pământ și aplecați de bătrînețe, stătea lipită chiar la marginea ripei lîngă riu. Curticica era năpădită de iar-bă și buruienii. Alekseevna, mătușă Lușkăi, în afară de o vacă și o fărîmă de grădină de zarzavat nu avea în gospodăria ei nimic. În gardul jos de nuiete, care împrejmua curtea din partea rîului, era făcută o punte de trecere. Stăpîna, o femeie în vîrstă, folosindu-se de această punte, se ducea la riu după apă, stropea varza, castraveții și roșiile din grădina de zarzavat.

Lîngă punte se înălțau mîndre buruienile de culoare liliachie și cînepa sălbatecă. Pe gardul de nuiete, între țărui, șerpuiiau lujerii dovlecilor împodobindu-l cu clopoșei florilor galbene. Dimineața, pe gardul de nuiete străluceau ca niște stropi albaștri florile de rochița rîndunicii, și întreg gardul părea de departe un covor cu țesătură ciudată. Era un loc părăsit. Tocmai locul acesta îi plăcuse lui Nagulnov atunci cînd dis-de-diminează trecea pe malul rîului, pe lîngă curtea Alekseevnei.

Două zile n-a făcut nimic, așteptînd să-i treacă guturaiul, dar a treia zi, deîndată ce s-a întunecat, și-a pus scurta vătuită, a ieșit pe furiș pe uliță, apoi a coborît spre riu. Toată noaptea — o noapte neagră, fără lună — a

stat culcat în cînepă sub puntea de trecere, dar nimeni nu a apărut pe punte. În zori, Makar se duse acasă, dormi cîteva ceasuri, ziua plecă în prima brigadă care începuse cîștigul ierbiilor, iar odată cu venirea întinericului stătea iarăși culcat sub punte.

La miezul nopții ușa casei scîrțîia ușor. Prin gardul de nuiete, Makar văzu apărînd în prag o figură întunecată de femeie, înfășurată într-un șal de culoare închisă. Makar ghici că e Lușka.

Ea coborî încet de pe prag, stătu o clipă, apoi ieși pe uliță, cotînd pe o ulicioară. Makar, călcînd neauzit, mergea după ea, la vreo zece pași în urmă. Fără a bănui ceva, fără a privi înapoi, Lușka se îndreptă spre izlaz. Ie-

șiseră la marginea satului, dar aici blestematul de guturai îi jucă festa lui Makar: el strănută cu zgomot și de îndată se trînti la pămînt. Lușka se întoarse fulgerător. O clipă stătu nemișcată, ca o stană de piatră, lipindu-și mîinile de pînt, cu respirația întretăiată. Simți dintr-odată că bluza e prea strîmtă, că-i apasă sîinii; singele îi bătea în timple. Stăpînindu-se, Lușka se apropie tiptil, tiptil de Makar. El stătea culcat, sprijinindu-se cu coatele de pămînt, urmărind-o cu sprincenele încruntate. La o depărtare de vreo trei pași, Lușka se opri și întrebă cu vocea gîtuită:

— Cine-i?
Makar stînd acum în patru labe, tăcînd chitic, trăgea peste cap poafele scurtei. Nu vroia cîtuși de puțin să fie recunoscut de către fosta lui nevastă.

— O! doamne! șopti înspăimîntată Lușka și o lua la fugă spre sat.

...Înainte de revărsatul zorilor Makar îl trezi pe Razmetnov și-i spuse posomorît așezîndu-se pe lavișă:

— O singură dată am strănutat și toată treaba am trimis-o la mama dracului!... Ajută-mă Andrei, altfel ne scapă Timoșka din mîni!

Peste o jumătate de ceas, într-o căuță cu doi cai se apropiară de curtea Alekseevnei. Razmetnov legă caii de gardul de nuiete, urcă primul pra-

gul și ciocăni în ușa strîmbă.

— Cine e? întrebă stăpîna cu o voce somno-roasă. — Pe cine căutați?
— Scoală Alekseevna, că-ți pleacă vaca din grajd — spuse vioi Razmetnov.

— Cine e?
— Sînt eu, președintele sovietului, Razmetnov.

— Pe semne că necuratul te aduce cu noaptea-n cap! răspunse nemulțumită femeia.

— Avem o trebușoară, hai deschide!

Zăvorul tăcări și Razmetnov împreună cu Nagulnov intrară în bucătărie. Stăpîna se îmbracă în grabă și aprinse lampa fără a scoate un cuvînt.

— Chiriașă ta e acasă? Razmetnov arătă cu ochii ușa care dădea în cămărușă.

— Acasă. Și ce nevoie

ai mă rog de ea acum în zorii zilei?

Fără să răspundă, Razmetnov ciocăni în ușa spunînd cu glas tare:

— Hei, Lukerial! Scoală și îmbracă-te. Îți dau timp cinci minute. Militărește!

Lușka ieși desculță, cu un șal aruncat peste umărul goi. Gleznele ei smolite scoteau în evidență albeața imaculată a dantelelor de pe fusta de dedesubt.

— Imbracă-te — îi porunci Razmetnov. Apoi, clătîna dojenitor din cap:

— De ți-ai fi pus cel puțin fusta de deasupra... Nerușinata muiere mai ești!

Lușka privi atentă și întrebătoare pe cei care intraseră, apoi pe fața ei se revărsă un zîmbet fermecător.

— Cum văd, toți sînt de-ai noștri. De cine să-mi fie rușine?

Chiar așa sculată din somn, blestemata asta de Lușka era de o frumusețe proaspătă și feciorelnică! Razmetnov, zîmbînd, fără a-și ascunde încîntarea, o admira pe Lușka în tăcere. Makar fără să clipească o privea pe stăpîna casei care stătea rezemată de sobă.

— Pentru ce-ai poftit pe la noi, dragi oaspeți? întrebă Lușka, îndreptînd cu o mișcare cochetă a umărului șalul care-i aluneca în jos. — Nu cumva îl căutați pe Davidov?

Lușka zîmbea acum triumfătoare și obraznică, îngustînd victorioasă ochii lucitori, așteptînd să înlînească privirea fostului său bărbat. Dar Makar, întorcîndu-se cu fața spre ea, îi aruncă o privire greoaie și liniștită în același timp și tot atît de liniștit și de greoi răspunse alegînd cu greu cuvintele:

— Nu, nu-l căutăm la ține pe Davidov, ci pe Timofei Rvanii.

— N-aveți de ce-l căuta aici — spuse rîzgîiat Lușka, scuturîndu-și însă umărul ca și cum i-ar fi fost frig. — Căutați-l pe șoimul meu pe meleagurile reci, acolo unde l-ați gonit...

— Hai nu te mai prefăce! răspunse Makar tot atît de liniștit, fără a-și pierde stăpînirea de sine.

Pe semne că liniștea lui, răceala lui atît de neașteptată pentru Lușka, o făceau să turbeze, și ea trecu la atac:

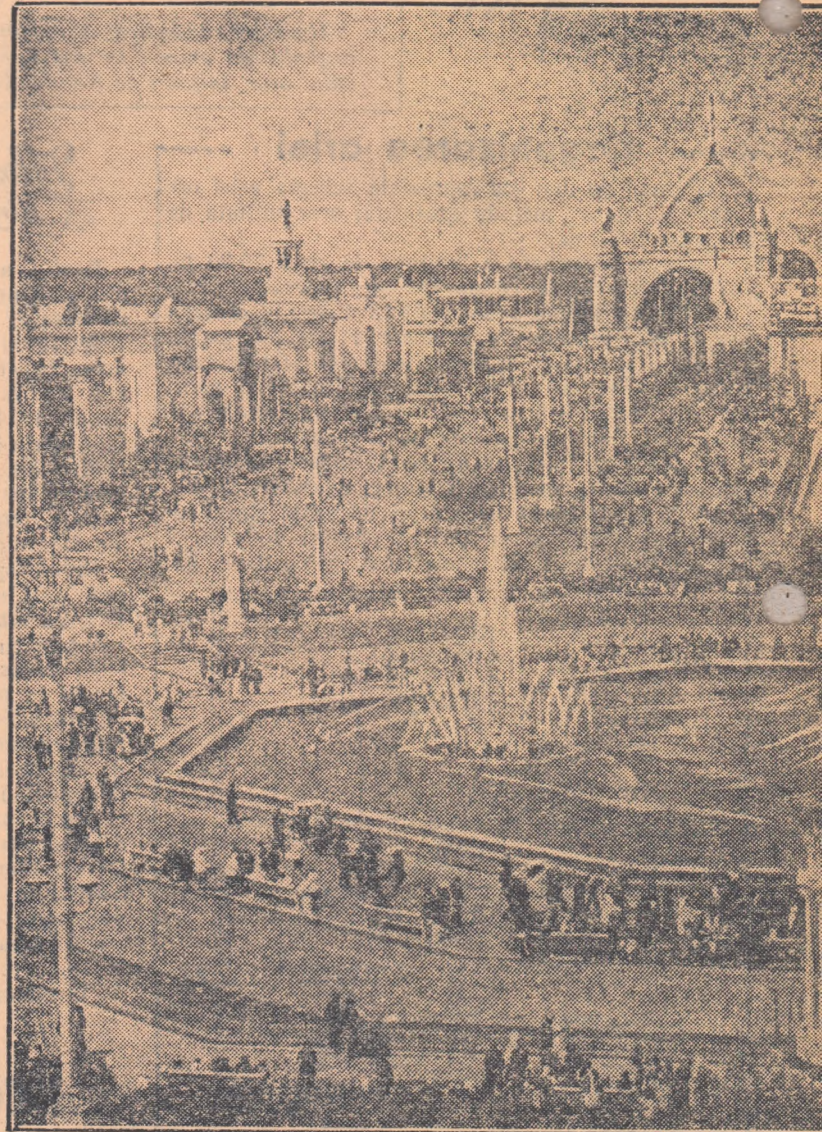
— Nu cumva tu, bărbățele, noaptea asta călcai pe urmele mele, atunci cînd mă duceam în sat?

— Ai ghicit totuși? Pe buzele lui Makar trecu o umbră de zîmbet batjocoritor.

— Nu, n-am ghicit în întuneric și m-ai speriat, draguțule, de credeam că-mi sare inima din piept! Numai pe urmă, cînd am ajuns fugind în sat, am ghicit că erai tu!

— Și de ce mă rog, tu, stîrv curajos, te-ai speriat atît de tare? — întrebă cu grosolanie Razmetnov, căutînd prin grosolanie voită să alunge farmecul care-l stăpînea la vederea frumuseții provocatoare a Lușkăi.

(Va urma)

Expoziția Agricolă Unională, unde miile de vizitatori admiră măr. Folosind datele științei, urmînd exemplul fruntașilor, oamenii muncii. Pe drept cuvînt, acad. N.V. Tișin a spus: „Pentru multe

Puterea ATOMULUI

În decursul întregii sale istorii omul a luptat împotriva forțelor naturii, forțe care îi păreau îngrozitoare și de neînțeles.

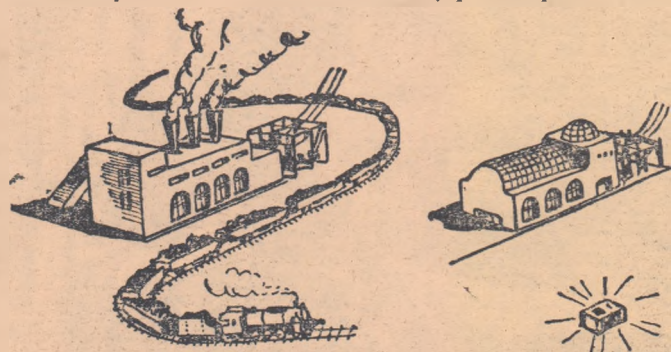
Folosind focul, omul a atîns succese uriașe, a intrat în stăpînirea unor cunoștințe uimitoare. Și tocmai aceste cunoștințe l-au ajutat să descopere o forță de milioane de ori mai puternică decît focul. Forța aceasta se află în uraniu.

Descoperit încă în anul 1840, uraniul este un metal alb și greu, asemănător cu plumbul. Zeci și zeci de ani nu a fost cunoscută forța pe care metalul acesta o ascunde în el. La începutul secolului nostru s-a descoperit că el radiază niște raze cludate

Prof. G.I. POKROVSKI
doctor în științele tehnice

care nu se văd, dar care pătrund pretutindeni. A mai trecut o jumătate de veac și imperialiștii americani, folosind puterea ascunsă în uraniu, au fabricat bomba atomică pe care au aruncat-o asupra populației pașnice din Hiroșima.

Savanții Uniunii Sovietice au descoperit repede secretul bombelor atomice. Nu aceasta era însă principala lor problemă. Ei au hotărît să folosească energia atomică în scopuri pașnice, s-o pună în slujba producției și a agriculturii. La 27 Iunie 1954 în Uniunea Sovietică, pentru prima dată în

O stațiune electrică obișnuită de 100.000 kilowați care funcționează cu aburi, consumă zilnic zeci de vagoane de combustibil (știnga).

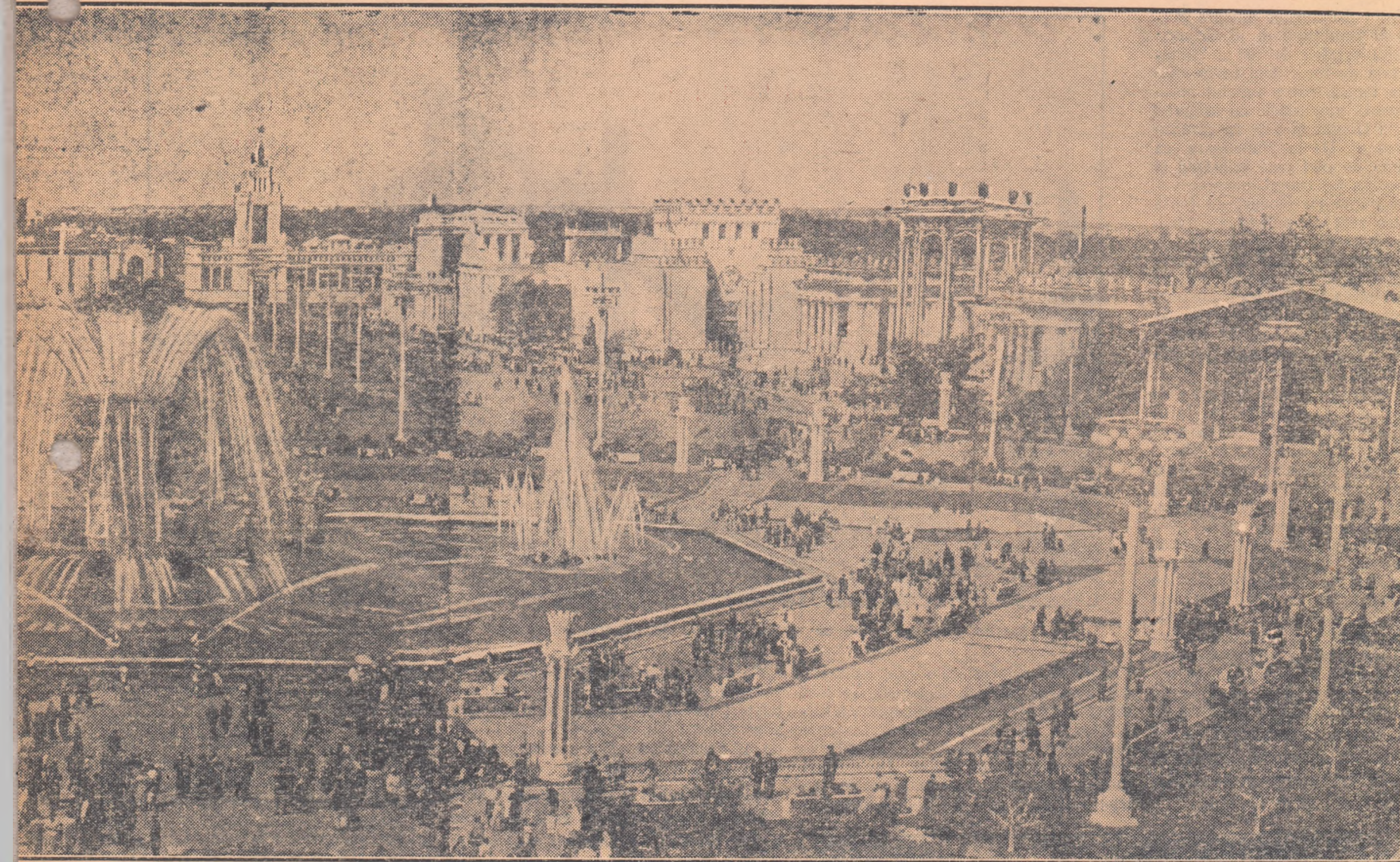
Stațiunea electrică atomică consumă pe zi doar cantitatea de uraniu care încape într-o cutie de chibrituri (dreapta).

istoria întregii noastre civilizații, pusă în funcțiune electrică acțiunea atomică luată în uraniu.

Aruncînd o bombă atomică în aer, vedem lumina și sunetul, muncile grele de transport, în loc să ne putem bucura de strîmbele suprafețe ale țării noastre și ale tractoarelor noastre. Arma noastră reprezintă o mare putere. Pe lângă funcțiunile pe care le are, ea poate produce energie de mare valoare tehnică și științifică. Aceasta este baza atomică a energiei electrice și a energiei chimice. Înțelegînd însă în întregul ei, și aici energia atomică joacă un rol important în viața noastră. În anul 1954, electricitatea atomică va deveni o bază de energie electrică atomică. Vor trece cîteva zile și vom avea o bază atomică pentru înflorirea și dezvoltarea țării noastre. Vor trece cîteva zile și vom avea o bază atomică pentru înflorirea și dezvoltarea țării noastre.

(Articol de G.I. Pokrovski)

Vietică IN SLUJBA VIETII

zări ale colhozurilor și sovhozurilor, constituie în același timp o dovadă grăitoare a rezultatelor aplicării în agricultură a ultimelor descoperiri științifice. Uniunii Sovietice obțin rezultate cu adevărat uimitoare. Zi de zi sosesc aici vizitatori noi să expună rezultatele muncii lor, să învețe din experiența frunzătorilor ai agriculturii expoziția va deveni o școală a experienței înaintate. O adevărată universitate populară în care răsună ultimul cuvânt al științei!

„...adevărata știință pozitivă începe tocmai de la viața reală...”

K. MARX și F. ENGELS

„Numai socialismul va permite să se răspîndească, pe scară largă, și să se supună, în modul convenit, producția socială și repartitia produselor, pe baza unor considerații științifice, acțiunii de a face viața tuturor celor ce muncesc cât mai ușoară, o viață care să le dea posibilitatea unei bune stări”.

V. I. LENIN

„Datele științei au fost totdeauna controlate prin practică, prin experiență”.

I. V. STALIN

„Scopurile și nevoile științei și ale democrației, ale adevăratei științe și ale adevăratei democrații, sînt aceleași”.

C. A. TIMIRIAZEV

Luna cărții agricole

În Uniunea Sovietică are loc în prezent „Luna cărții agricole”, organizată în scopul de a populariza cât mai larg în rîndul colhoznicilor, lucrătorilor din sovhozuri și S.M.T.-uri experiența înaintată și marile realizări ale științei. În cadrul acestei luni, în raioanele sătești se organizează expoziții de cărți, conferințe cu cititorii, bazare de cărți. În regiunea Leningrad au fost organizate peste 100 bazare. În colhozurile și S.M.T.-urile regiunii au fost vîndute peste 12.000 cărți.

Radioul în agricultura U.R.S.S.

Radioul, această măreață realizare a științei, este folosit pe scară tot mai largă în agricultura sovietică. Cu ajutorul stațiilor de radio portative „Urojai” care asigură dublă legătură pe o distanță de pînă la 30 km., S.M.T.-urile dirijează munca brigăzilor care lucrează pe ogoarele colhoznice, mențin legătura cu fermele zootehnice ale colhozurilor.

Anul acesta, industria sovietică va livra S.M.T.-urilor 25.000 de stații de radio „Urojai” de o construcție nouă, mai perfecționată. Pînă la sfîrșitul anului toate stațiile de mașini și tractoare din U.R.S.S. vor fi radiocate.

Vieta în muncă

În urma inițiativei colaboratorilor științifici al Institutului de cercetări legumicole din Ucraina, în cinci colhozuri din regiunea Harcov au fost înființate Case de cultură agricolă. Colaboratorii științifici ai Institutului ajută colhozurilor în munca lor, în experiențele pe care acestea le fac, înzestrează cu aparatele științifice necesare Casele de cultură, îndrumază activitatea lor științifică.

Institutul și stațiile sale de experimentare duc o intensă muncă de selecționare a semințelor, de introducere în producție a unor specii noi de legume pentru asigurarea belșugului în colhozuri.

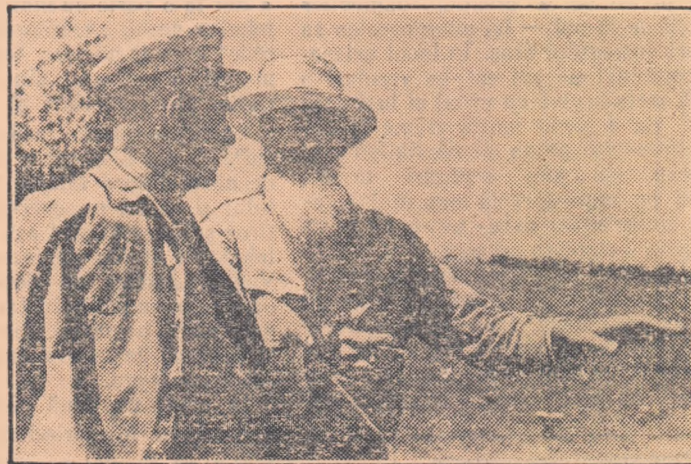
Casele colhoznice de cultură agricolă joacă rolul de propagandiști activi ai noilor specii de legume, create de către Institut și stațiile sale de experimentare. Datorită lor au apărut specii noi, cum sînt de pildă roșiile „Ho'odostoikii 1” care rezistă la frig și se coc cu 4-5 zile mai devreme ca celelalte specii de roșii. De asemenea, stațiunea de legume și cartofi a Institutului a obținut la Dnepropetrovsk o nouă specie de dovleac, care în ce privește recolta lui depășește speciile cunoscute pînă

A. SAVENCO
colaborator științific al
Institutului de cercetări legumicole din Ucraina

acum cu 30-40 la sută. Institutul a cultivat pepenele galben „Persidskaia 45” și „Harkovskaia 49”, precum și usturoiul „Harkovskii 1”, care dă o recoltă de două ori mai mare decît speciile obișnuite de usturoi.

Colectivul științific al Institutului îndrumază Casele de cultură agricolă din colhozuri și în ceea ce privește metode-

le înaintate de însămînțare și de strîngere a recoltelor de legume. Mină în mină cu colhoznicii, oamenii de știință luptă pentru obținerea unor recolte bogate, pentru belșugul de produse, pentru introducerea metodelor înaintate. Și munca aceasta nu înfirzie să-și arate roadele. Pentru rezultatele frumoase obținute de către Casele de cultură agricolă, K. Lukinskaia, responsabilă Casei de cultură agricolă din colhozul „Stalin”, și M. Verbiški din colhozul „Molotov”, au cinstea de a participa la Expoziția Agricolă Unională.

Aleksei Sokolovski, directorul Institutului agricol „V. Docuceaev” din Harcov (stînga) și titularul catedrei de zoologie și entomologie Victor Avcrin, pe teren, în timpul cercetărilor.

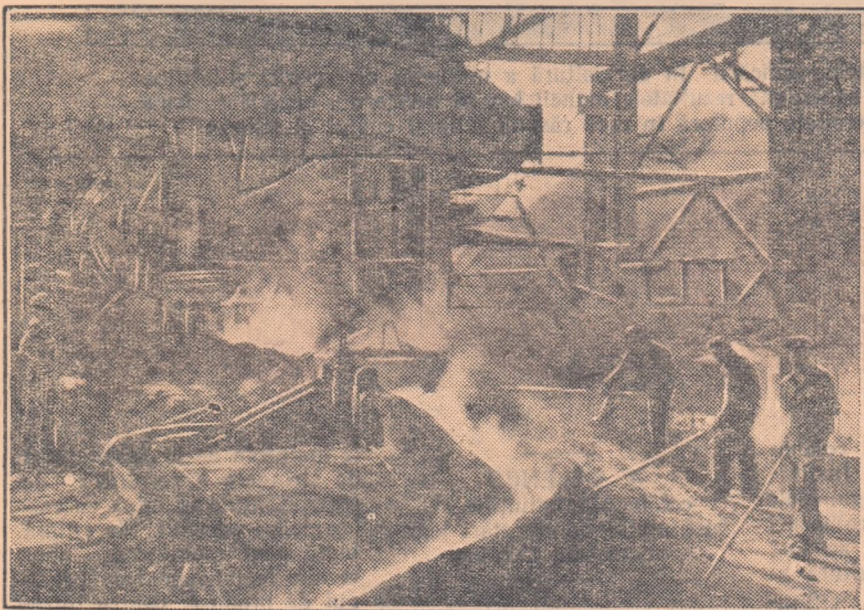
HUNEDOARA - cetate a OTELULUI

La răspîntia drumurilor dinspre Mureș și cel al Banatului și al Crișurilor, se înalță cetatea de foc a Hunedoarei. Cetate de foc... Aici curge oțelul și fonta topită, către punctul acesta se îndreaptă vagonetele cu minereu de fier de la Ghelar și cele cu cărbuni de la Petroșani. De la Hunedoara, ca dintr-o inimă de oțel care pulsează și trimite singe în tot trupul, pornesc vagoanele încărcate cu blocuri de fontă și oțel către zeci de puncte ale țării.

Peisajul Hunedoarei este aproape în întregime industrial. De departe, se zăresc furnalele înalte, halele imense ale oțelăriei pline de flacăra cuptoarelor Siemens-Martin, păienjeniișul de linii ferate care se țes jos, pe pământ și vagonetele basculante care circulă pe deasupra, pe funicular.

Aproape întreaga viață a acestui oraș muncitoresc se concentrează în jurul combinatului siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej”. Dimineața, locuitorii numără curgerea timpului după semnalele sirenelor combinatului care anunță intrarea schimburilor la lucru, amiaza, sfîrșitul muncii, intrarea unui nou schimb. Noaptea, flăcările cuptoarelor Siemens-Martin luminează neîncetat cerul cu o lumină galben-roșiatică ce se răsfrînge asupra orașului. Din timp în timp, peste Hunedoara veche plutește sunetul ascuțit al unui clopot. Intr-atît e de legată viața tuturor de viața combinatului încît, cînd clopotul își trimite cîntecul peste oraș, gospodinele care se găesc la tirguiele, înalță capul:

— Aha, se toarnă încă o șarjă, — își spun una alteia, bucurîndu-se parcă de această nouă înfăptuire a bărbaților lor, făurarli fontei și al oțelului.

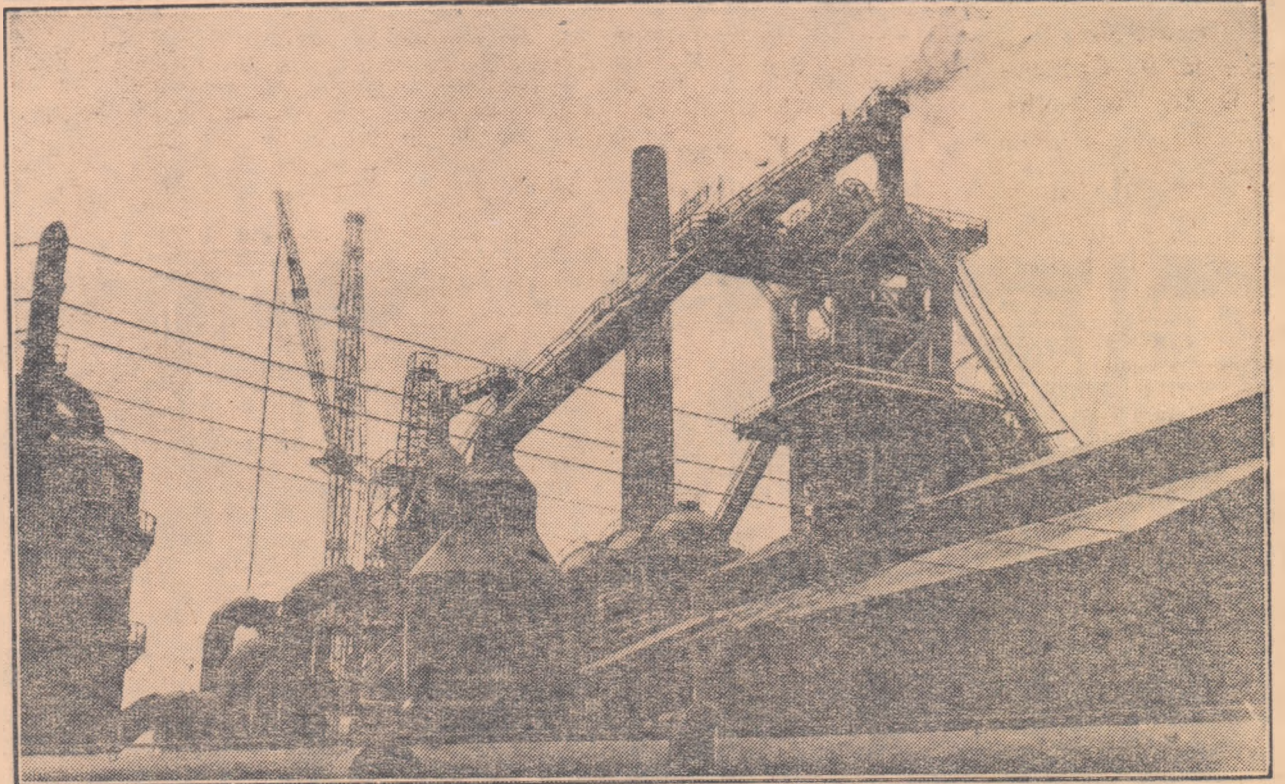
Un șuvoi de foc se scurge din furnal. Fonta topită se îndreaptă supusă pe jgheaburi la oalele de turnare. Oțelarii privesc încordați. Clipei acestora i-au închinat ei ore în șir de muncă și veghe.

Pînă și riul Cerna-Zlăști, care curge prin mijlocul orașului, poartă urma vieții combinatului. La intrarea în oraș e limpede și curat. La leșire, după ce o parte din apa sa a servit în instalațiile de răcire sau pentru alte scopuri ale combinatului siderurgic, devine cenușiu-argintie ca oțelul.

Măreț și impresionant, combinatul siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” — expresie vie a creației oamenilor muncii de la noi — își pune pecetea sa asupra întregului oraș. În locul uriașului combinat de azi era pe vremuri o uzină metalurgică cu utilaj și instalații vechi. Ea a servit multă vreme la îmbogățirea unui pumn de capitaliști care trăgeau de aici oștiguri uriașe, ținînd pe muncitori în cea mai cumplită mizerie, iar uzina într-o la fel de cumplită inapoiere tehnică.

Prefacerea uzinei de ieri în combinatul siderurgic de astăzi s-a petrecut într-un timp scurt. La chemarea partidului, mii de oameni ai muncii au dat dovadă de eroism neprecupețit, construind un nou furnal, complet au-

tomatizat, printre cele mai moderne din această parte a Europei. Au fost mecanizate procesele de încărcare a furnalelor, a fost lărgită capacitatea cuptoarelor Siemens-Martin, a turnătorilor, a atelierelor anexe. În această muncă încordată, destinată să dea patriei mai mult oțel, au apărut inventa-

Marile furnale, uriași de metal, vestesc de departe pe călător că aici se află cetatea oțelului.

Ca răspuns la această chemare, cuvîntul hunedorenilor a venit, greu, hotărîtor: „Vom da patriei, pînă la sfîrșitul acestui an, acumulări socialiste de 16.633.000 lei, dintre care pînă la 23 August, 4.429.000 lei”.

Să ne gîndim o clipă ce înseamnă cifrele acestea. Cît de mult spun ele despre dirzenia și hotărîrea siderurgistilor, despre avîntul lor, despre inima și ingeniozitatea lor.

Sînt muncitori de nădejde, minunați, hunedoreni.

Felul în care s-au transformat oamenii aceștia, ținîți pînă acum cîțiva ani în întunericul neștiinței și al sărăciei de către stăpînii „Uzinelor metalurgice” se oglindește și în transformările care s-au petrecut în oraș de cîțiva ani încoace.

Așezare străveche, a cărei istorie începe de acum cîteva mii de ani, Hunedoara a fost pînă nu de mult un orașel tare trist. Casele mărunte, așezate într-o rîină și strivite parcă de uzinele metalurgice posomorîte și întunecate, străduțele strîmte, murdare, oamenii slabi și trași la față, cu o permanentă grijă în ochi — așa arăta Hunedoara de acum doisprezece ani.

În marginea orașului, față în față cu cetatea oțelului, se înalță zidurile unei alte cetăți, a Huniazilor, veche de sute de ani. Cu ferestrele sale întunecate, amenințătoare, cu podețele sale suspen-

date la zeci de picioare înălțime, cetatea Huniazilor pare un semn cumplit al trecutului feudal, al vieții de apăsare asupra locuitorilor acestor pămînturi. Cele două cetăți, cea veche a împilării și cea nouă a progresului, oglindesc două epoci de viață, vorbind oamenilor de nestăvilita prefacere a acestor locuri.

Devenind stăpînii bogățiilor pe care le făureau, oamenii muncii de aici și-au transformat și viața lor proprie. Ei au construit combinatul impunător, în cuprinsul căruia nu sînt azi numai șine întretăiate și hale uriașe, ci și ronduri de flori și bănci pentru odihnă.

Și-au construit, departe de combinat, un incîntător oraș pentru muncitori. Din verdeața pomilor ies la iveală, cînd intri cu trenul în gară, blocurile și vilele strălucitor de albe, înconjurate de grădini de flori. În „Orașul Nou” cum e acesta numit, s-au deschis magazine și localuri, biblioteci și săli de spectacole. Și „Orașul Vechi” pentru a-i spune astfel, s-a schimbat și se schimbă neconștient.

Viața celor ce muncesc la Hunedoara, ca și pretutindeni pe întinsul patriei noastre, devine mai frumoasă. Greutățile începuturilor sînt învinse de voința oamenilor. Ele rămîn în urmă, ca niște pietre de hotar care amintesc încercările prin care am trecut ca să lepădăm de pe noi semnele vieții necăjite de altădată.

Hunedoara, cetatea oțelului, trăiește astăzi poezia luptei înflăcărate pentru o viață nouă.

FLORIN PETRESCU

Altădată aici era teren pustiu. Acum o frumoasă așezare omenească: orașul cel nou al oțelarilor. La creșa din orașul nou, copiii oțelarilor își petrec de minune timpul.

ALBINA

De la o săptămână la alta

Prietenia dintre R. P. Chineză și R. D. Vietnam

Ziarele au publicat comunicatul comun pe care l-au semnat la Pekin, Ciu En-lai, primul ministru al R.P. Chineze, și Ho Și Min, președintele R.D. Vietnam. După cum se spune în comunicat, în cursul tratativelor care au avut loc la Pekin s-au discutat probleme de interes comun pentru cele două țări, precum și probleme de o mare însemnătate pentru toate țările lumii.

Cei doi oameni de stat s-au ocupat îndeaproape de situația din Indochina. Pentru punerea în întregime în viață a acordurilor încheiate anul trecut la Geneva, comunicatul subliniază nevoia de a se ține alegeri libere în tot Vietnamul în anul 1956. Astfel se va putea ajunge la unificarea țării, adică a R.D. Vietnam și a Vietnamului de sud.

Ca o mărturie a prieteniei pe care poporul chinez o poartă poporului frate vietnamez, guvernul chinez a hotărât să pună gratuit la dispoziția guvernului R.D. Vietnam 80 milioane de yuani (bani chinezești), precum și ajutor pentru proiectarea și construirea

de uzine, căi ferate și altele. Președintele Ho Și Min își continuă vizita sa prietenească și în Uniunea Sovietică.

Sărbătoarea poporului mongol

La 11 iulie poporul mongol a sărbătorit împlinirea a 34 ani de la înfăptuirea revoluției populare care a dus la înălțarea jugului imperialist.

Țara păstorilor flămânzi de altădată, Mongolia, cu cei 99,9 la sută din locuitori analfabeți, este astăzi o mândră republică populară. Cu ajutorul frătesc al Uniunii Sovietice, Mongolia și-a făurit o industrie în plină dezvoltare. Alături de puternice combinate industriale, au apărut pe întinsul Mongoliei fabrici de unt, ulei, săpun, de prelucrare a lână și multe altele. Pe întinsul stepei mongole au apărut numeroase căi ferate și șosele. Anul acesta s-a terminat construirea sectorului mongol al căii ferate care leagă capitalele a trei țări surori: Moscova-Ulan Bator-Pekin.

Ocupația de căpetenie a oamenilor muncii mongoli este păstoritul. Dar de-abia în anii puterii populare această mare avuție națională — creșterea animalelor — a putut să capete deplină dezvoltare. În

30 de ani șeptelul a crescut de 2,5 ori. Iar pentru a ne da seama de dezvoltarea agriculturii este destul să ne gândim că numai în ultimii ani suprafața însămânțată a crescut de peste 170 de ori.

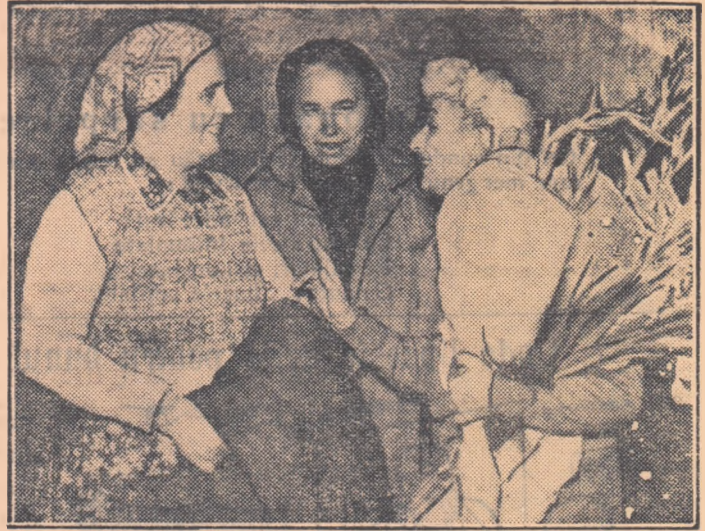
An de an poporul mongol își sărbătorește ziua victoriei sale împotriva mizeriei și sărăciei, în condiții tot mai înfloritoare. Pe locul de popas al caravelor nomade de altădată, se înalță azi Ulan Batorul, capitala Mongoliei înfloritoare și alte așezări cu zeci de întreprinderi, școli, cinematografe, teatre și cu o universitate.

Congresul Mamelor

Lausanne este o mică localitate de la poalele munților Elveției. Aci s-au adunat între 7 și 10 iulie aproape 2.000 mame din toate colțurile lumii.

La Lausanne au fost femei de cele mai diferite păreri politice și ocupații. Alături de comunistă Kosmodemianskaia, mama vestiților eroi ai Uniunii Sovietice, s-au aflat senatoarea italiană Linda Merlini, muncitoare, savante, scriitoare, țărânci. De la tribuna Congresului a răsunat cu putere cuvântul mamelor, hotărât să facă totul pentru ocrotirea vieții copiilor, a omeniilor întregi.

R. AUREL

Primirea delegației care a luat parte la Adunarea Mondială a Păcii de la Helsinki. Draghina Curtu, președinta G.A.C. din Șemlac-Arad (stînga), scriitoarea Lucia Demetrius (dreapta) și văduva Rozalia Șefu care le-a țesut în întimpinare, întrefin o discuție prietenească.

Pacea, rod al conștiinței popoarelor

de LUCIA DEMETRIUS

laureată a Premiului de Stat, membră în delegația R.P.R. la Helsinki

La Helsinki, în capitala Finlandei, în luna iunie, a avut loc o manifestație măreață, care a dovedit încă o dată cât de mare e dorința de pace a popoarelor.

Adunarea Mondială pentru Pace a ridicat rînd pe rînd cele mai ascuțite și mai actuale probleme care frîmîntă azi lumea: problema dezarmării, a armamentului atomic, a blocurilor militare, a coexistenței și organizării securității colective și altele. După dezbateri lungi și aprinse s-a căzut de acord asupra necesității înlăturării unora și-a stabilirii celorlalte. Apelul pe care l-a alcătuit drept concluzie Adunarea Mondială pentru Pace va fi răspîndit în toate unghiurile lumii și fiecare om cinstit de pe glob care îl va primi în inima lui îl va face să rodească și în alte conștiințe.

În uriașa sală a Adunării se aflau aproape două mii de oameni de toate naționalitățile, păreri politice, credințele și profesiunile. Savanții, muncitorii, artiștii, preoții, țărâni, stăteau alături, umăr la umăr, adunați acolo pentru că îi unea pe toți un sentiment mai puternic decît orice fel de deosebire care ar fi stat între ei: sentimentul, convingerea că omeniirea are nevoie mai presus ca orice de pace pentru dezvoltarea ei, pentru fericirea ei, pentru viața copiilor ei.

56 de țărâni din toate țările au venit să-și spună cuvîntul la Helsinki. Cuvîntul lor a cîntărit greu. Ei au cerut pace pentru toate holdele și ogoarele lumii, pentru rodul pămîntului care hrănește toată suflarea omenească, pentru tîlna muncitorului agricol, tîlnă care îngăduie îmbunătățirea tehnică a muncii lui, progresul, dezvoltarea muncii lui și care îngăduie dezvoltarea omului, ridicarea lui, înființarea instituțiilor de cultură, instituțiilor sanitare care îi fac viața în fiecare zi mai bună.

Cuvîntul lor va cîntări greu și de acum înainte, în masele popoarelor, în sinul cărora se vor întoarce.

Draghina Curtu, țărâncă din regiunea Arad, președinta gospodăriei colective de la Șemlac sau E. Pîrdău, președintele Comitetului de luptă pentru pace din regiunea Suceava ca și ceilalți membri ai delegației noastre care au luat parte la Adunarea Mondială pentru Pace, vor ști să scrie, să vorbească, să mobilizeze oamenii în jurul Apelului de la Helsinki, la a cărui pregătire au luat parte. Ei nu vor conțeni să ducă marea dorință de pace a popoarelor, pentru că conștiința lor a fost adînc pătrunsă de această datorie în timpul ședințelor Adunării, pentru că forța și înțelepciunea lor sînt de mult puse în slujba vieții, în slujba progresului.

NEÎNȚELEGERILE CU PRIVIRE LA Insula Cipru

Aflată în apropierea țărmurilor Turciei și Siriei, înconjurată de apele Mării Mediterane, insula Cipru este un punct strategic de mare însemnătate în această parte de lume. Această așezare strategică a atras din cele mai vechi timpuri privirile cuceritorilor străini. Pe la sfîrșitul veacului trecut, insula Cipru a trecut sub ocupație engleză.

Stăpînirea engleză a înăspriț suferințele populației, care se zbate în ghiarele mizeriei și sărăciei. Muncitorii ciprioti care au puțința să găsească de lucru primesc un salariu de nimic. Țărâni abia de ajuns

să mănînce odată la 4-5 luni carne.

În dese rînduri populația insulei s-a ridicat la luptă împotriva stăpînirii engleze. Locuitorii Ciprului, — din care 80 la sută sînt greci — doresc să termine cu jugul colonial. Nevoit să țină seama de cuvîntul populației din Cipru și din Grecia, guvernul grec a trebuit să se alăture luptei de eliberare națională dusă de populația cipriotă. Dar imperialiștii englezi nu vor în ruptul capului să se lipsească de insula Cipru, pe care o socot una din principalele lor baze militare, în partea apuseană a Mediteranei.

Neliniștii de lupta înverșunată a populației cipriote și de simpatia de care se bucură în întreaga lume, guvernânții en-

glezi caută să-și mențină stăpînirea asupra Ciprului pe căi ocolite. Propunerea guvernului englez de a se ține consfătuirea de la Londra cu participarea Turciei și Greciei în legătură cu situația din Cipru, urmărește ca prin jocul diplomatic al „nevoilor strategice” să permanentizeze ocupația engleză asupra acestei insule. Situația din insula Cipru scoate la iveală adîncile neînțelegeri și frecuşuri care macină înjghebarea războinică a pactului Atlantic de nord.

Populația cipriotă, poporul grec și opinia publică democratică din întreaga lume cer însă să se pună capăt domniei apăsătoare a imperialiștilor englezi în Cipru, redîndu-se libertatea celor 500.000 de locuitori ai acestei insule.

V. Anton

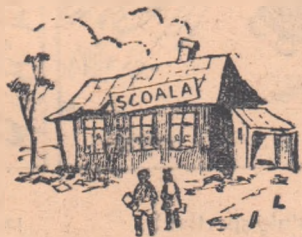
Școli sau „grajduri de vaci”?

Autoritățile engleze le numesc școli. Copiii englezi le spun „grajduri de vaci”. Gazetarul care se ocupă într-unul din numerele ziarului „Daily Express” de situația învățămîntului pentru tineret din Anglia, găsește că este mai potrivită denumirea dată acestor clădiri de către copii.

Dar să vedem cum arată o asemenea clădire, așa cum o înfățișează gazetarul. Bunăoară, cea din Ruislip, Middlesex. O cocioabă joasă de lemn, cu ușile și geamurile pline de crăpături prin care suieră în voie vîntul. Pereții coridoarelor sînt străpunși, de asemenea, de găuri cit pumnul. Astfel de clădiri se întîlnesc în Anglia cu sutele. Și nu numai în satele depărtate, ci în orașe mari ca Londra, Manchester, Glasgow și multe altele.

Despre faptul că denumirea de „grajd de vaci” dată de

copii este pe deplin potrivită, nu mai încapem îndoială. Se cere însă o lămurire pe care ziaristul englez uită sau nu vrea s-o dea. De ce poate dăinui o asemenea stare de lu-

cruri în Anglia? Fiindcă bogătașii englezi găsesc cu ease să arunce bani cu nemiluita pentru alintările „cătelușilor” și să cheltuiască sume uriașe pentru înarmări. În schimb,

foarte multe școli au această îngrozitoare înfățișare descriasă și de ziarist.

Afaceri între „aliați”

Fostului prim-ministru englez, Churchill, îi plăcea adesea să se vadă fotografiat fumînd din trabuc. Alți miniștri și politicieni englezi sînt mai multă plăcere pozînd cu luleaua în gură. Englezii în general fumează destul de mult. Dar această plăcere îi și costă destul de mult.

Cum în Anglia nu se cultivă tutun, englezii fumează din cel adus din S.U.A. Așa înțeleg „aliații” să se ajute între ei. Marii bancheri din Statele Unite ale Americii se aleg din această afacere cu

15 milioane dolari. Ziarele engleze scriu că dacă Anglia ar aduce tutun din altă parte,

prețul ar fi cu mult mai mic, dacă nu chiar la jumătate. Americanii au înțeles să-și ajute și mai puternic „aliatul”

Verbe și fapte cu țile

englez. În schimbul banilor ce se cuvin drept plată pentru tutunul trimis, Statele Unite ale Americii obligă guvernul englez să construiască locuințe pentru trupele americane aflate în Anglia. Cum adică — se arată nemulțumit ziarul „Daily Express” — în vreme ce soldații englezi dorm în barăci vechi și demodate, Anglia construiește locuințe pentru soldații americani? Această afacere este „o tranzacție monstruoasă” — scrie ziarul.

Da, așa este. Numai că dacă „aliatul” mai mare — S.U.A. — o cere, „aliatul” mai mic — Anglia — n-are încotro și trebuie să se supună. Cum s-ar spune, afaceri de la egal la... egal.

A. Vălcănu

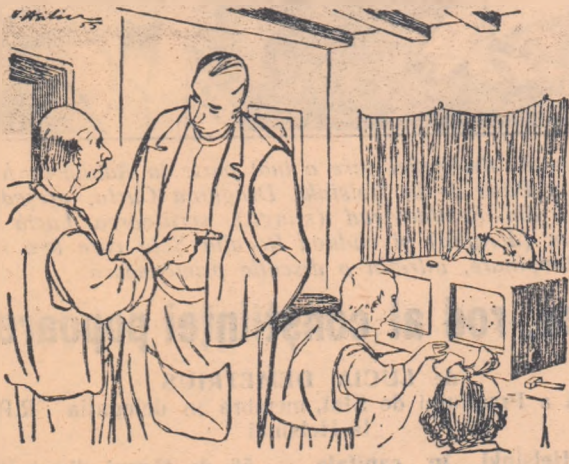
CINAVUL ALBINEI

Autobaza cu surprize

Cel din conducerea autogării Buzău au retras din circulație autobuzele care mergeau pe Valea Nișcovului :

Un lucru este-adevărat :
Că după cele întâmplate
Pe călători ei i-au lăsat
Cu-auto... buzele umflate.

Unde lipsește grija pentru bunul obștesc

— O să strice copiii
aparatul de radio.
— Nu-i nimic. Nu e
al nostru. E al căminu-
lui cultural.

O boală veche

Niște excursioniști americani se aflau prin nordul republicii Honduras, unde bintuie foamea. S-au întâlnit pe drum cu un grup de oameni în dolii, ducând un mort la cimitir, dar au rămas nepăsători. Văzură apoi un al doilea mort, dar nu prea s-au sinchisit. La al treilea însă, și-au pierdut răbdarea :
— Ce boală bintuie pe la voi? au întrebat ei pe un muncitor.

— O boală grea de tot — i-a răspuns el.
— Spune cum se numește, că noi fabricăm medicamente pentru orice boală și putem să vi le vindem, stăruind unul dintre ei care era negustor.
— Să spun: boala se numește foame și microbul capitalism. Dar medicamentele pentru această boală n-o să le puteți face voi, ci noi înșine, prin lupta revoluționară...

O izbîndă

În Italia situația învățămîntului este grea, pentru că cele 60.000 școli de care poporul are nevoie, nu se mai construiesc. Un învățător are salariul mai mic decît un măturător de stradă. Într-o zi, doi învățători, prieteni buni, s-au întâlnit în fața unui restaurant.

— Bine că te-am întâlnit, Giovanni! N-ai idee cît mă bucur! Hai să bem o bere!
— Nu ți-e bine, Egizio? De unde ai tu bani?
— Să-ți spun un secret, Giovanni. Nu mai sînt învățător. Am izbutit să intru măturător de stradă. O izbîndă care trebuie cinstită!

EPIGRAMĂ

Un ziarist turc a fost arestat la Ankara, pe motivul că a luat atitudine împotriva a trei militari americani care au smuls un drapel turc :

Nimeni nu se minunează
De acest verdict, firește,
„Musafirii” se distrează
Și apoi turcul... plătește

Pe alocuri unele colective sportive sătești dau fără spirit de răspundere insignele G.M.A. unor oameni care nu-și trec normele.

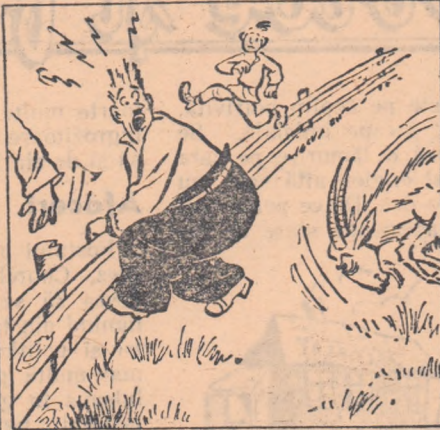
Moș Ardei :

— Ia te uită, încă unul !...
„Norme” de-astea să tot treci !
Cum o fi sărît grasunul
Un metru și douăzeci ?

Moș Ardei :

— Rîde omul, ce să facă !
Are-n piept insignă nouă...
Arde-i, țapule, vreo două
Să-l verificăm oarecă.

He, he, he, Voinic-sportivul
Pare sprinten și viteaz !
Oare care-o fi motivul
De mai stă lîngă pîrleaz ?

Moș Ardei :

Hopa sus ! Priviți minune !
Zboară-al naibii de frumos !
Pîn-acuma toate-s bune,
Răul e... cînd va fi jos.

REPREZENTAȚIE

Căminul cultural din comuna Brinceni, raionul Alexandria, nu a fost terminat nici pînă în prezent, dar orită neglijenței de care a dat dovadă sfatul popular.

Țăranii muncitori între ei : — Oare echipa de tineret a pregătit acest spectacol ?
— Nu, ...sfatul popular !

Scrisorile lui Ilie Poznașu

O să-mi dai voie, dragi cititori, să vă-ntreb ceva : aveți cămin cultural în comună? Aveți! Director are căminul? Are! Dar ceva activitate? Aud? Uite, vedeți, la-ntrebările mele, cei din comuna Mindrești, regiunea Birlad, s-au uitat cam chiondăriș. Vine vorba că și ei au cămin, da' atît. Adică și director au, pe tovarășul Gheorghe Frige-ciine. Numa' de activitate culturală să nu întrebi. Așa ceva nu se mai află prin Mindrești de vreo două luni de zile. Ei, au oamenii dreptate să privească chiondăriș? Sigur că da. Să ne gîndim oleacă, să vedem care-i paguba că tovarășul Frige-ciine ține căminul închis : lacă-tă, în ultima vreme, țăranii muncitori s-au cam dedulcit la cititul ziarelor. Deschid, va să zică, un ziar și văd : „În lupta pentru stringerea recoltei, căminul cultural din comuna... cutare, a făcut cutare și cutare. Aceasta a contribuit ca țăranii muncitori din comună să fie primii pe raion la seceriș și treieris...”. Păi asta-i puțîn lucru? Nu-i puțîn. Cei din Mindrești se uită unul la altul și dau din umeri zicîndu-și :

— Așa o fi, bre, pe la alții prin comună. Mai ascultă omul o conferință la cămin, un sfat agricol. Iși destupă mintea cu un ceas mai devreme și pleacă la treabă. Adică la treieris. Da' la noi?! Căminul ferecat de două luni, directorul infundat, naiba știe pe unde...

Vedeți dumneavoastră, cine spune că nu simte la inimă un pic de necaz cînd vede că la alții merge treaba mai bine, ăla minte. Ba mai zic una : cine nu recunoaște că se simte așa, ușurat, de parcă l-ar mîngîia cineva la suflet, cînd vede plata vinovatului, apoi și-aceia minte. Drept care am pus co ea, pe ziar, isprava tovarășului Gheorghe Frige-ciine și a căminului său. Să fie de mîngîiere țăranilor muncitori din Mindrești și de împunsătură în coaste vinovatului.

Muşuroaie cînd înalți...

...păpușoiul îl descalfă

(Un adevăr din poza asta, cu ușurință se reține :
Cel ce ridică muşuroaie, va scoate boabe mai puține).

Cînd bibliotecara nu-i acasă...

Biblioteca căminului cultural din comuna Bilca, raionul Rădăuți, este lăsată în grija... soarecilor.

Vreți să știți ce legătură
E-ntre soareci și cultură?
Ascultați-mă un pic:

Fata Lucia Pitic

Este bibliotecară

La căminul nostru — dară

Dumneaei umblind hai-hui,

Cînd o cauți... uite-o, nu-i!

De prin Bilca și-alte părți

Vin țăranii pentru cărți

Căci sînt dornici să învețe

Mai un sfat, bune povețe —

Și cum vin — tînăr, mîlăș —

Găsesc... lacătul la ușă

Iar de Lucia Pitic...

Nimeni nu știe nimic!

Peste rafturi, ca frunzișul

S-a țesut păienjenisul

Și de trei luni, prin volume

De știință, sfaturi, glume

Umblă noii „cîlitori”

Șoriceii rozătoril

Trag cu dinții fără mîlă

Și... mai roțnie o filă,

Tot cu cărți se imbuiează

Și se... culturalizează!

Lucia e pe potecă,

Ei sînt în bibliotecă

Și-i țin locul — mici și mari —

Șoareci... bibliotecari!

Astfel stînd cazul, eu zic

Despre Lucia Pitic:

Pentru funcția ei cîdă

Pitic este prea... pitică,

Și e timpul să mai... crească,

De cărți să se îngrijească,

Pentru ca să nu mai spună

Nimeni, nimeni din comună

Că atît a mai rămas:

S-o ia... soarecii de nas!

VALERIU FILIMON

(după o corespondență trimisă de
de tovarășul Constantin Juravle)

Desen: C. FLORIAN
Text: St. FILIP